

Om Enkeltheder kunde der sikkert forhandles, men »Linien i Lovforslaget« kunde ikke rokkes, »og det er den, at vi ikke den 1. November giver fuld Frihed paa dette Omraade«. Hvad Pengepolitikken angaar, var Lovforslaget Udtryk for Bestræbelser for at holde en Kroneværdi saa nær Sterling som muligt, hvad der ikke mindst vilde være af Betydning under de forestaaende handelspolitiske Forhandlinger, og Taleren advarede i denne Forbindelse mod »hele den Bevægelse, der gaar ud paa at bruge Pengepolitikken i Tilpasningshensigt«. — Af Oppositionspartiernes Ordførere gjorde *Madsen-Mygdal* (V.) først nogle Bemærkninger om, hvad han kaldte Lovforslagets Tilblivelse. Han hævdede, at Bekendtgørelsen af 27. August om Valutaafleveringspligtens Ophævelse kun indeholdt en delvis Optyldelse af Valutalovens § 3, som ogsaa paabød, at de nærmere Betingelser for at sælge Valuta skulde bringes til Ophør. Endvidere gjorde han gældende, at Lovens Paabud i § 7 om Optagelse af Forhandlinger med Rigsdagens Valutaudvalg om, hvilke importregulerende Foranstaltninger der vilde kunne træffes ved Valutacentralens Bortfald, ikke var opfyldt, idet Ministeriet kun havde tilsendt Udvalget en Række Ønsker fra Industriraadet om øget Toldbeskyttelse, men ikke havde tilkendegivet, hvad det selv paatænkte gennemført til Afløsning af Valutacentralen. Lovforslagets Indhold gik efter Talerens Mening ud paa at »give Handelsministeren uindskrænket diktatorisk Myndighed til at raade over hele Landets Importhandel halvandet Aar frem i Tiden«, og til Oprettelse af et saadant faktisk Handelsdiktatur kunde Venstres Medvirken ikke paaregnes. Derimod var man rede til at forhandle efter den Linie, som Venstres Repræsentanter i Valutaudvalget havde angivet, saaledes at der blev Tale om en virkelig Afvikling af Valutacentralen, medens man dog af handelspolitiske Grunde var villig til indtil videre at fortsætte med Regulering for enkelte store Varegruppers Vedkommende. — Heller ikke de Konservative kunde give Handelsministeren en Bemyndigelse af det ønskede Omfang, en Bemyndigelse, som deres Ordfører, *Christmas Møller*, betegnede paa lignende Maade som *Madsen-Mygdal*. Efter en Række polemiske Bemærkninger til *Hans Nielsen*, som havde kritiseret det konservative Folkepartis Kronepolitik, kom Taleren ind paa Forhandlingerne i Valutaudvalget og udtalte herom, at Regeringen overhovedet ikke havde gjort en positiv Indsats for paa Toldlovgivningens Omraade at opfylde Løfterne i Valutalovens § 7. De Konservative var rede til en Toldpolitik, som kunde begrænse Importen, og som de ansaa for det eneste Middel, der i det lange Løb kunde gøre det effektivt. De erkendte ogsaa, at de handelspolitiske Forhold gjorde det